GLASNIK SV. JOSIPA



Broj 11. Studeni 1917. God. 45.

25660

SADRŽAJ: Moje breme. — Vjerni prijatelji. — Pobjede sestre Tadeje. — *Ako hoćeš savršen da budeš:* Apostoli nas uče, da smo djeca Božja. (3. Sveti Pavao.) — *Iskrice.* Crtica s bojnoga poija. — Ziva kadionica. — Sv. Terezija. — *Mali vjesnik.*

Poziv na pretplatu.

Približava se godina 1918., s time i novo godište Glasnika sv. Josipa — četrdeset i šesto. Glasnik je sv. Josipa kroz 45 godina dolazio u kuće gdjegod ima Hrvata, gdjegod se hrvatski govori te ugodno zabavljao i poučavao hrvatski puk. Činit će to Glasnik i u buduće. Odmah 1. broj g. 1918. početi će donositi pripovijest u kojoj nam se kazuje, kako providnost Božja ne zapušta onih, koji se u nju pouzdaju, te im po zagovoru sv. Josipa pomaže u nevolji. — Glasnik sv. Josipa bio je do sada najjeftiniji list, tako da se mnogi čudili, da smo ga ove godine mogli davati tako jeftino. Mi bismo to od srca rado i dalje, jer nemamo druge želje, nego da i najsiromašniji dogju lako do dobroga štiva. Ali nam to ni uz najbolju volju nije moguće u ovako skupim vremenima. Zato smo odlučili povisiti pretplatu na Glasnik za g. 1918. i to ovako: Za one, koji dolaze sami po nj na cijelu godinu K **1.60**, koji ga dobivaju poštom plaćat će K 2.—. Ko bude imao 50 pretplatnika i više dobivat će poštom primjerak po K **1.80**; pojedini broj 20 filira. Na svakih 25 primjeraka davat ćemo po jedan badava. Nadamo se, da nas ipak naši prijatelji ne će ostaviti, nego da će po mogućnosti naći novih pretplatnika. — Molimo, da nam se što prije jave pretplatnici i pošalju pretplatu za g. 1918. da možemo znati, koliko ćemo primjeraka morati štampati. Za nas je nepotreban trošak, ako dademo više štampati; a za pretplatnike, koji se kasnije jave, šteta, jer ne mogu više dobiti prvih brojeva. Dakle, molimo, javite se što prije, a mi ćemo nastojati, da će vam i dalje Glasnik biti mio drug i savjetnik. — Uz put sjećamo one, koji nam nijesu za ovu godinu (još oko 1800 kruna duga) ili za koju prijašnju platili, da što prije učine.

Pretplata se šalje na ovu adresu: Uprava Glasnika sv. Josipa. Zagreb. I. samostan milosrdnica.

Broj 11. **U ZAGREBU, 1. studenoga 1917.** **God. 45.**

GLASNIK SV. JOSIPA



List hrvatskomu katoličkomu puku za zabavu i pouku.

Izlazi svakog 1. u mjesecu. — Cijena poštom na godinu 1 krunu.

Moje breme — —

Klonula i slaba od napora, boli,
Duša mi se tuži, a srce mi jeca.
Ne! — Ne mogu dalje! To breme je teško:
Ruka mi je slaba, a koljeno kleca. —
Svijet mi, evo, pruža
Svježi vijenac ruža! — — —
Žudim te već davno, o mirisno cvijeće,
Mirit ću te, srkat do opojne sreće! — — —

Dolje, kleto breme, ja uživat hoću!
Okova i ropstva dosta je već bilo. — —
Svijet će meni podat slobode i raja,
Grimizno odijelo i mekano krilo,
Kule će mi gradit,
Nektarom me sladit!
Dolje, kleto breme, mirovat ću sada
Na dušecim mekim sred mramorna grada! —

Ali jao! — Što je? Gle povorka neka
Gura se i viče ko hajdučka četa,
A u srijedi! — Što je? — O, nevoljni sužnju,
Kamo te to vodi ova družba kleta? — —

Posrće i pada — —
Smiju mu se sada! — — —
Podižu ga, vuku, lagano, gle, kroči,
S teškim svojim križem kraj mene će proći! — —

Što je stao, jadan? Gle — ćuškom mu prijete,
Zadrhto je samo — a pogled mu kruži. —
Sad s· smiješi — jao — ta mene On gleda,
Prema meni ruku, gle, ranjavu pruži. — —
Rulja viče, kori. —
On pak nježno zbori:
„Gdje je, kćerko draga, ono breme tvoje?
Amo ga položi na rame sad moje,
Nosit ću ga za te, oj, nositi rado!" — —

K nogama mu padnem, zajecam od boli:
„Smiluj mi se, prosti, već umorna nijesam!
Duša mi je jaka — a srce Te voli —
Samo Ti me vodi
K miru i slobodi!
Moje slatko breme! — O, nosim ga sobom
I samo ću s njime na Golgotu s Tobom!" — — —



Vjerni prijatelji.

Blagdan je Svih svetih. Nebo se naoblačilo, a guste jesenske magle pokrile su zemlju. U maloj kućici bravara Brnića sjedi kraj prozora žena i moli krunicu. Svršivši krunicu poljubi križić i uzdahne:

— Bože moj, gdje je tako dugo ostao. Zacijelo bi se već vratio, da je dobio novaca kod mojega brata; ili mora gdje drugdje tražiti? Još se nije posve oporavio od bolesti, pa će mu ova magla možda naškoditi. — Razmišljajući o svom žalosnom stanju otigje, da pripravi večeru. Jutros bila je još tako zadovoljna, ali kad se vratila sa svojim mužem iz crkve, našla je pismo od vjerovnika, gdje traži glavnicu od 400 K. Obećao je, da će čekati, da mu se pomalo isplaćuje, ali zato je tražio velike kamate. Uza svu štedljivost nijesu mogli ništa platiti, jer je bio gospodar bolestan: kao grom iz vedra neba ošinula ih vijest, da isplate do 15. studenoga glavnicu ili će im se prodati imanje. — Moliti lihvara, da počeka, ne bi koristilo, jer bi tražio još veće kamate.

Još je bila uronjena u tužne misli, kad se otvore vrata i unigje joj muž. Čitala mu je na licu, da je njeziua slutnja opravdana. Umoran sjedne za stol i podupre glavn rukama. Nakon kratke šutnje pogleda ženu i reče:

— Marijo, što da učinimo? Tvoj brat ima i sam račune isplaćivati, on mi ne može posuditi. Bio sam i kod mojih prijatelja u B., jer su mi bili uvijek na ruku, ali mi ovaj put ne može nijedan pomoći. Svaki ima svoju ispriku. Ne znam kako da si pomognem, za nekoliko tjedana morat ćemo ostaviti našu dragu kućicu, jer ima i drugih dugova na sebi, a o čekanju ili smilovanju u našega vjerovnika nema ni govora. Pokušao sam i ovo zadnje i išao k njemu, ali sam zagrizao u tvrdi orah; još mi sada zuje u ušima njegove riječi. U ovoga je čovjeka srce od kamena. — Ušuti i zamalo nastavi:

— Bože moj, kako je gorak život! Kad bi naš Marko znao, što mi trpimo! — Zašuti i snuždi se još više.

— Ali, dragi moj, premda je naš položaj tako nepovoljan, ne smijemo očajavati, — reče žena ljubazno. — Uvijek smo imali pouzdanja u Boga, on nas ne će niti ovaj put ostaviti. Zadnje riječi moga oca su bile: „Doklegod ti ne ostaviš Boga, ne će niti on tebe zapustiti."

— Ne znam, što ću; — reče on ogorčeno, — prijateljstvo samo dotle traje, dok ne traži nikakovih žrtava. Da si samo čula današnje izgovore. što mi svega nijesu dobacili.

— Znadem, da su te rastužili, ali kad su nas ljudi ostavili, još ćemo se više pouzdavati u Boga. — Ovaj čas sjeti se ona svojih prijatelja i nastavi:

— Moji najbolji prijatelji su duše, koje trpe u čistilištu. One same trpe zato su i samilosne, mnogo imam njima zahvaliti; one će nam i u ovoj nevolji pomoći. Preporučit ćemo njima odmah večeras našu nevolju, a sjutra je Dušni dan, pa ćemo još više za njih moliti na tu nakanu. One su zahvalne za svaku molitvu, one će se nama odužiti i izmoliti nama pomoć od Boga.

Ove su ga riječi malo razvedrile, ustane i reče: — Da, ti razumiješ utješiti i obodriti srce. Dao Bog, da ne bude naše pouzdanje uzalud.

Megjutim su se djeca igrala, jer nijesu ni znala za brigu svojih roditelja, zato su kod večere veselo čavrljala. Poslije večere kaže majka, neka već večeras, a osobito sjutra mole za duše u čistilištu, da bi im one pomogle u jednoj velikoj potrebi.

Djeca su rado obećala, ta opazila su ozbiljna lica roditelja i mislila, da ih je stigla kakva nesreća.

Već su svi slatko spavali, samo je još majka ostala pred raspelom i molila. Za molitve je često uzdahnula: „Sve svoje molitve i suprotivštine ovoga mjeseca prikazujem za vas duše u čistilištu, a osobito za onu, koja je najbliže, da se izbavi; a vi nam izmolite kod Boga milost, da nas izbavi od duševnih i tjelesnih nevolja.“

Pobožno su sproveli Dušni dan u kući bravara; majka je obećala više sv. misa za duše u čistilištu, ako joj izmole pomoć. Djeca su uz molitvu naložila i sebi mala odricanja, a molio je i otac, te poslao mnogu strjelovitu molitvicu prema nebu za duše u čistilištu; — ali nije bilo ni izgleda za pomoć. Svaki pokušaj bio je uzaludan. Gdjegod je pokucao i predložio svoju molbu, svagdje je bio odbijen. Prolazio je dan za danom, a dan isplate bio blizu. Bili su sve više zabrinuti, ali nijesu izgubili pouzdanja u Boga; jer ako on hoće, da ih stigne ovaj teški križ, neka se vrši sveta volja Njegova. Nijesu napustili molitve, jer ako nije Božja volja, da im pomogne, mogu oni molitvom pomoći dušama u čistilištu, koje tako vape, da im ljudi molitvom pomognu. „Ako nam Bog i pošalje ovaj teški križ“, tako je govorila majka, „dat će nam i milost, da ga odano primimo i nosimo.“

Te svete duše su velikodušne, one su miljenice Božje, on ih rado uslišava.

Već je došao 13. studenoga, a u kući bravara nema ni tračka nade. Pod večer dogje pismonoša u njegovu radionicu, te mu preda novčani list. Gospodar se tako iznenadi, da mu je ispala skoro pila iz ruku, kojom je radio.

— Novčani list, za me? — zapita, kao da ne vjeruje. — Pobunili ste se, pismo spada komu drugome, ta ne znam, tko bi što meni poslao.

— Dobro sam donio; — reče pismonoša, — pismo je za vas, ima unutra 500 K, samo tu potvrdu potpišite.

Dršćućom rukom uzme pismo i pregleda omot na sve strane i razmišlja, tko bi to poslao. Pogleda adresu i vidi, da je to od njegova starijeg sina, koji radi negdje u tvornici strojeva.

Veselo otigje k ženi u sobu i reče: — Majko, pomoć je došla, izbavljeni smo iz nevolje; evo pismo od Marka.

Otvori list i čita:

— Dragi roditelji!

Oprostite, što vam nijesam tako dugo pisao. Ovdje su burna vremena, zato sam čekao, da Vam mogu što izvjesna javiti.

Nažalost niti naša tvornica nije poštegjena od socijalista, nekoji su tako dugo radili, dok nije došlo do štrajka. Htjeli bi svakoga na silu u svoju organizaciju, ali ja znadem, da je ovo pod izlikom dobra vrlo pogubno društvo. Upravitelj je ustao protiv toga društva, ali se u potaji sve dalje širi, te nemam volje ovdje ostati. Stoga mi se činilo, kao djelo providnosti Božje, kad mi se ponudilo na Dušni dan mjesto poslovogje u tvornici oružja u J. Petnaestoga stupit ću u novu službu. Uštegjenih 500 K, izvadio sam iz ove radničke štedione, i jer ne ću da sobom novac nosim, molim Vas, da ga stavite u štedionu u B. Ali ako Vam treba, napose ocu u njegovu zanatu, samo se njime poslužite, bit ću sretan, da Vam se mogu barem donekle odužiti. — Majčinih opomena nijesam zaboravio, uvijek vršim savjesno vjerske dužnosti, takogjer molim ovaj mjesec puno za duše u čistilištu, kako me ona u djetinjstvu naučila.

Pozdravljam Vas, dragi roditelji, kao i Branka i Ljubicu.

Vaš zahvalni sin

Marko.

Otac je jedva pročitao list od ganuća. Kad je svršio sklopio je ruke i uzdahnuo: „Nedokučivi su putevi tvoji, Gospode!“ Navrle su i majci suze na oči, dok je govorila: „Znala sam, da nas ne će ostaviti moji vjerni prijatelji iz čistilišta! Hvala vam, tisuću puta hvala!“ Nato kaže djeci, neka napale na kućnom oltariću svijeće, te su zajedno zahvalili Bogu za pomoć.

Prošlo je 20 godina. Mjesto male kućice stoji krasna zgrada s tvornicom, kojom upravlja Marko sa mlagjim bratom. Posao napreduje, jer je postavljen na temelju pouzdanja u Boga i pravednost. „Novac duša iz čistilišta“, tako ga nazvala majka, donio je obilne plodove. Odsada su još više molili za duše u čistilištu, a napose u mjesecu studenom.

Gospogja Brnička rado priča svojoj unučadi, zašto ona tako voli duše iz čistilišta, te svakiput kaže: „Mi sada nijesmo više u nevolji, ali duše u čistilištu jesu, pa moramo moliti za nje, da se što prije izbave iz muka i ugledaju lice Božje u nebu, te i nama isprose, da i mi dogjemo u lijepo nebo.“



Pobjede sestre Tadeje.

(Nastavak.)

Jednoga će dana rezolutna sestra Rozina: „Da, da, ima ondje i lijep broj lopova. Prošli tjedan opet je policija nekoliko takovih strpala u zatvor. U četvrtak pak po noći provalio je Kotlić u naš podrum, pak je razrjegjivao tamo i meso i vino."

Sestra Tadeja na to će milosrdna srca: „Ah, ta, ljudi su gladni, valjda nemaju ni posla, a jesti se mora! Mi i ne znamo, kako to boli, kad je čovjek gladan. Hvala Bogu, još toga nijesmo iskusile!"

„Dobro, dobro", opet će druga sestra na to, „ako je bio glanan, mogao je prositi, da mu se nešto dade! Sav svijet znade, da imade dosta postaja za ratnu pripomoć, kršćanska ljubav svakome pomaže, krasti zbilja ne treba niko me."

„Prositi? Koji puta je to teško, ta, stid je čovjeka obilaziti tugje pragove. Vi nemate pojma, kako su siromasi često tankoćutni, stidljivi u tom pogledu!" odvrati opet sestra Tadeja.

„Da, da, a krasti ih nije stid!" hladno dobaci sestra Eugenija.

Sestra Tadeja te primjedbe kao da ne čuje, ona samo tiho svoje tvrdi: „Uopće, kad bismo se bolje znale zamisliti u položaj tih siromaha, sigurno bismo ih blaže sudile."

U tome je opet imala pravo i prepirka se svrši pobjedom dobre milosrdnice, kao što se obično svršavao svaki razgovor o „mirisavoj ulici." —

Bio je već postao običaj u bolnici, da sestre za vrijeme odmora poslije stola malo podraže sestru Tadeju poradi njezinih štićenika. Tako se opet jednom začuje: „Jeste li čuli, sestro Tadejo, pak je bila neka tučnjava u „mirisavoj." Dvojicu tih dobričina dopremili su nam danas u bolnicu. Da ih vidite! Jednoga su nožem pogodili u trbuh, operirat će ga još danas. Da, da, to su junaci iz vašega carstva!"

Čuvši to sestra Tadeja sva se promijeni u licu od samilosti, pa zapita sestru, koja je baš imala službu kod njih: „Sestro Leono, znate li, kako se zovu?"

„Lekić i Ružić", odgovori ona.

„Joj, joj, ta dvojica! Ah, kako ih žalim. To su inače posve dobri ljudi, baš su zlatnoga humora. Samo su malo

razdražljivi, pa znate, kad je čovjek ponešto srdit, ne promisli uvijek dobro, što radi."

„To je istina", odvrati sestra Leona, „no valjda ne treba odmah na nož nataknuti drugoga!"

„Valjda nijesu dobro pazili, možda je onaj slučajno baš pao na nož."

„Tako! Morali biste ih vidjeti, kako su se izmrcvarili. Lekić je najviše dobio."

„Siromah! Smijem li ga pohoditi, kad se probudi iz narkoze? Prije jedne godine umrla mu je žena, pa znate, ljudi u takvoj nevolji više puta izgube ravnotežje; od same žalosti hvata ih očaj."

Sestri Tadeji i s. Leoni pridruži se sada sestra Bernarda, koja je takogjer dvorila bolesnike po gradu. Ona primijeti: „Da, da, i ja znam, što znam! Od same je žalosti i djecu zapuštao, zar ne? Premda je imao dobru zaslužbu, pa ih je mogao opskrbiti, ipak su ih morali strpati u sirotište. Od same se žalosti i potucao po gradu, — no bolje, da ne kažem više ništa."

„Nego da je bolje!" odvrati blago sestra Tadeja. „Mi i onako ne možemo proniknuti tugja srca, da bismo sve prosudile pravo. I mi imademo svojih slaboća."

Ako je sestra Bernarda i bila uvjerena, da se ljudi „od slaboće" baš ne prepiru, dok ne dogje do borbe s noževima, ipak je zašutjela na taj odgovor, jer i onako — svaki izvlači kraći kraj, koji se sa sestrom Tadejom poriječka radi stanovnika „mirisave ulice."

Drugi dan eno stare sestre Fidelije u razgovoru sa sestrom Tadejom: „Čujte, draga sestro, ne biste li mogli malo doći k nama, na odjel sv. Vincencija? Ondje imamo jednoga radnika — Medić mu je ime — taj je iz vašega omiljeloga kraja. Siromah se unesrećio, dok je tovario kola, zgnječio si je neke organe u utrobi. Znamo, da će za koji dan umrijeti, a ne će ni da čuje o ispovijedi i pričesti. Tako je pun mržnje i gorkosti taj čovjek! Velečasni gospodin već je pokušao, štogod je znao, ali uzalud. Nesretnik ga samo grdi i psuje, pa mu okreće legja. Baš je jedan od najgore vrsti."

„Ne znam, da li ga baš poznam", odgovori na to sestra Tadeja. „Je li velik i mršav, ima li crvenu kosu? Ako je tako, onda znam, tko je. Ta, to je zapravo dobar čovjek. Hoću, hoću, odmah ću ići k njemu. On sigurno ne zna, da je opasno bolestan."

„Ne znam, da li se za njega baš može reći, da je

„dobar čovjek.“ Ta već trinaest godina nije bio ni za nakrsno vrijeme kod sv. ispovijedi.“

„Strašno!“ začudi se sestra Marina. „Onda je izopćen iz Crkve! Ako vam je to još „dobro“ sestro Tadejo, onda zbilja čovjeku pamet stane!“

Na ove se riječi dobra sestra malo smete. Istina, trinaest godina već izopćen iz Crkve — ta, to je skoro previše! No, jedva što je dokončala tu misao, već je našla slamku za ispriku, te reče: „Ah, tko zna, siromah, — sigurno mu je bilo teško.“

„To ga valjda ne ispričaje, draga sestro“, nasmije se druga. „Takav okorjeli grješnik jednostavno nije —“

„Ah, djeco“, prekine je sestra Tadeja u riječi, „nemojmo suditi. Ta, i mi same imademo toliko pogrješaka! Što bi bilo od nas, kad bi nas dragi Bog sudio po pravednosti svojoj! Možda je to baš namjera i promisao Božja, da sada to sjajnije pokaže svoju milost.“

Sestra Marina se postidi i zašuti.

Dobra se sestra Tadeja sad revno dade na obraćenje bolesnika, a bilo je već i najskrajnije vrijeme. Prije više godina dvorila mu je i ženu, pa kad ona sad pristupi k njegovu krevetu, dosta je prijazno pogleda i strpljivo posluša njezine riječi o posljednjim stvarima. Ta, ona je taj svoj posao i znala tako zgodno prihvatiti! Majčinskom ljubavi i nježnosti žalila je siromaha, što je doživio toliko zla. Dakako, kad čovjek padne u toliku bijedu, pa onda još dospije u zlo gruštvo, nije čudo da izgubi ravnotežje. Bog zna, da li bi i ona mogla ustrajati i uvijek jednako ljubiti Boga i bližnjega, kad bi ona živjela u takovim prilikama. Siromah, tako je dobroga srca, a ipak tako nevoljan. Uz ovakove primjedbe pobrine se sestra Tadeja i za to, da bolesniku poravna jastuke, onda mu promijeni obloge na glavi, okrijepi ga svježom limonadom i stane mu govoriti o pokojnoj dobroj ženi njegovoj, koja ga sad u nebu čeka, pa se na sastanak s njim veseli. No prije toga traži dragi Bog samo još nešto od njega — za njega bila bi to svakako malenkost — no pogledom na religiju velika je stvar. — —

Do sada je bolesniku godila njezina skrb i sućut, ali na ove se riječi stao uznemirivati, nije htio ništa više čuti: — Opazivši to mudra starica zašuti i ode, no na večer eno je opet kod bolesnika, majčinskom ga brigom opet podvori i opet stane tiho, posve tiho kucati na njegovo srce.

Ona stane tugovati s njim, što je doživio tolika razočaranja, što ga ljudi nikako nijesu htjeli razumjeti, ma da je često imao najbolje nakane. Ona ga pak uvjerava, da jest netko, tko ga dobro razumije, tko ga posve dobro razumije i to, zašto je on njega — toga najboljega prijatelja — do sada izbjegavao. A ipak ga taj prijatelj iščekuje velikom čežnjom, on uvijek sve oprašta, on je u



Sv. Katarina, djevica i mučenica.

dobroti svojoj nagradio radnike o jedanaestoj uri isto tako kao i uvijek vjerne duše; on je ostavio devedeset i devet ovaca u pustinji, pa je išao za jednom samo izgubljenom.

Riječi sestre Tadeje kapale s tako malo pomalo kao rosa milosti na tvrdu dušu grješnika i — drugi dan na večer iznijela je pobjedu. Izgubljeni se sin povratio k nebeskome Ocu i izdahnuo na njezinim rukama.

Puna sreće povrati se ona k svojim susestrama, pa će im ovako: „Vidite, nijesam li rekla, da su ti ljudi zapravo posve dobre duše. Treba im samo malo ljubavi! Ah, bijednici, tako im je život pun gorkosti!“

Od svih sestara samo se sesira Helena nije htjela uvjeriti o istinitosti ovih riječi. Ta, ona sad već tri tjedna obilazi mirisavom ulicom, gdje dvori mjesto sestre Tadeje, otkad je njoj ponešte pozlilo, pa u toj dvorbi prošla ju je sva volja, da potvrdi sud svoje predšasnice.

Uz druge svakojake vijesti donijela je zaštitnici „onih sirota“ i ovu, da se Hudić povratio iz tamnice, da je čula, kako je opet bijesan i pun želje za osvetom, kako samo psuje i proklinje, namjesto da bi se ogledao za poslom.

„Valjda ne može naći posla, pa se i stidi ići megju ljude!“ stane ga odmah ispričavati sestra Tadeja.

„Stidi se, velite? Bože sačuvaj! Ta, cijeli dan sjedi a krčmi, pa pije, a kad dogje kući, tuče bolesnu ženu svoju.“

Za jedan čas zašuti sestra Tadeja, onda opet nagje ispriku:

„Ah, znate, kažnjenika svaki prezire, svaki ga susriće s nepovjerenjem. Uopće, kad bismo znale, kako ljude bijeda tišti, ne bismo ih tako oštro sudile. Hudić je tako reći na cesti uzrastao, njega nije štitila ljubežljiva skrb roditelja; ljudi su ga rivali sad ovamo, sad onamo, — naužio se gladi i batina. Nitko mu nije bio dobar, nitko se nije u njega pouzdavao. Kad bismo mi uzrasle u takovoj zapuštenosti, draga sestro Heleno, možda ne bismo bile bolje od Hudića, možda bismo bile još gore. Lako je dobro živjeti u uregjenim prilikama, ali je teško u napasti i nevolji. Možda se taj čovjek baš junački bori protiv baštinjenih zlih strasti. Ako on koji puta padne — to mi vidimo samo njegov pad, no Bog dragi zna i za mnoge pobjede njegove. Bog ne mjeri našom mjerom.“

Na ovu se obranu sestra Helena zacrveni, zato svrnu sestra Tadeja razgovor na nešto drugo i zapita: „A kako je njegovoj ženi, sestro? Sirota je sva puna uloga. Nije li tako?“

„Ma, ja nijesam bila kod nje“, odgovori sestra Helena, „ja sam sve samo čula od drugih ljudi iz „mirisave.“ Ja se bojim njezina muža, pa ne idem onamo.“

„Dakako“, pomisli sestra Tadeja, da ispriča svoju sestru, „sestra je još mlada, pa ju je strah. No Hudićka

ipak treba pomoći!“ — Ta joj misao nije dala mira, dok od svoje nastojnice nije ishodila dopuštenje, da sjutradan pohodi siromašnu bolesnicu. — (Svršit će se.)

Ako hoćeš savršen da budeš.

Apostoli nas uče, da smo djeca Božja.

3. Sveti Pavao.

Što da sada kažemo o sv. Pavlu apostolu, o načinu kako on razjašnjuje nauku o našem djetinjstvu Božjem, i o zaključcima, što ih odatle izvodi za pouku vjernicima? Preopširno bi bilo, kad bismo ovdje sve htjeli sabrati i razložiti, što je on o tom pisao. Nema gotovo nijednoga njegova pisma, u kojem se ne bi oslanjao na tu temeljnu istinu, da utvrdi obveze kršćanskoga života. On osobito jasno, točno i potpuno tumači tu važnu točku; mi od njega znademo, sve, što je za nas važno, o našem svrhunaravskom odnosu k Bogu, našem ocu, k Isusu Kristu, našem bratu, k Duhu Svetom, našem životu. Zadovoljimo se time, da navedemo glavna mjesta njegovih pisama, gdje veliki Apostol obragjuje taj predmet.

U svojem pismu Rimljanima posvetio je cijelu osmu glavu tumačenju te nauke. Sv. Pavao objašnjuje rimskim kršćanima neizmjernu prednost, što je imadu pred Izraelcima staroga zavjeta s obzirom na oslobogjenje od grijeha i robovanja tijelu. Što nije mogao dati zakon, jer je bio samo zakon od tijela i krvi, koji je grijeh osugjivao, a da nije dao jakosti za pobjedu nad njim, to ispunjava milost Spasitelja. Krist je uistinu pobijedio najprije grijeh u svojem vlastitom tijelu, tada zaodjeva nas silom Božjom, da budemo mi kao što i on pobjednici nad tijelom i grijehom. Što od sada u nama vlada, što čini da živimo, nije više tijelo i strasti tjelesne, nego duh Boga, koji stanuje u našoj duši. — „A vi nijeste u tijelu nego u duhu, ako inače duh Božji stanuje u vama. A tko nema Duha Kristova, nije njegov.“

No odakle imademo toga duha Božjega, koji je zajedno duh Kristov? Jer smo učinjeni djecom Božjom. „Jer kojegod Duh Božji vodi, oni su sinovi Božji.“ A zašto nam ga je Bog dao? Upravo jer smo kao djeca Božja imali živjeti životom Božjim, da po njemu posta-

nemo djelnici Božje naravi i Božjega života. „Primiste duha posinjenja, u kojem vičemo: Abba (Oče)!“

Taj duh imade biti u nama sjeme posve svrhunaravskoga života, koji je odregjen, da za vremena sadašnjega života raste i razvija se, dok dogjemo do punine dobi Kristove t. j. do potpune sličnosti sa savršenim čovjekom, Isusom Kristom, Gospodom našim, Prvorogjencem nebeskoga Oca i uzorom za sve nas. Naše je posinjenje ovdje dolje u svojem početku, moramo takogjer još uzdisati radi svojih slaboća i naravskih bijeda. Ali imademo od duha Božjega jamstvo, da će se zamalo svršiti, da ćemo tada, potpuno oslobogjeni od ropstva tijela, biti slobodni u slobodi djece Božje. „Sami u sebi uzdišemo očekujući posinjenje djece Božje, oslobogjenje tijela našega. Jer smo ufanjem spašeni.“

Uostalom nije duh Božji u nama samo da nam dade ufanje i da nam dopusti moliti s izvjesnošću da ćemo biti uslišeni, on je još više tu, da nas sjedini s Bogom, našim ocem, posve djetinjskom i nerazriješivom ljubavi. Ništa nas dakle ne će moći odijeliti od Boga, mi ga već posjedujemo, koliko se može ovdje na zemlji posjedovati, a ta je ljubav, što ju je Duh Sveti izlio u srca naša, zalog vječnoga života. „Ko će nas dakle rastaviti od ljubavi Kristove?... Jer znam jamačno, da ni smrt, ni život... ni druga kakova stvar ne može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu.“ I to je neprispodobiva prednost, što nam je pred svim pravednicima staroga zavjeta pribavlja naše svojstvo djece Božje.

Još mnogo jače govori pismo Galaćanima. Apostol živo prigovara svojim dragim učenicima, da nazaduju, da se vraćaju k starim počelima duhovnoga života podvrgavajući se propisima Mojsijeva zakona, pošto su od toga oslobogjeni zakonom evangjelskim. Ne znadu li, što premoć kršćanskoga zakona čini, naime, da Bog u njemu ne postupa s nama više kao s robovima, a ni kao s malodobnom djecom, koja su pod skrbništvom, kao što su to bili židovi i cijeli rod ljudski prije Krista, nego kao s pravom djecom, koja s njime i u njegovoj kući uživaju potpunu slobodu? „Tako nam zakon bi čuvar do Krista, da se vjerom opravdamo. Ali kad dogje vjera, već nijesmo pod čuvarom; jer ste svi sinovi Božji po vjeri, koja je u Kristu Isusu“ (Gal. 3, 24—26.). Ovdje opet nalazimo kod sv. Pavla nauku, što je sv. Ivan apostol izriče u evangjelju: „I koji ga primiše, dade im vlast da budu sinovi Božji.“

Ali komu drugome zahvaljujemo taj naslov „djeca Božja“ nego upravo Sinu Božjemu, koji nam ga je zaslužio svojim utjelovljenjem? „Posla Bog Sina svojega... da primimo posinaštvo.“ A kako smo ga primili? Uvijek saopćenjem Božjega života, drugim rogjenjem, kojemu je početnik Duh Sveti. „A budući da ste sinovi, posla Bog Duha Sina svojega u srca vaša, koji viče: Aba, oče.“ Iz toga pravom zaključuje Apostol, da se kršćanin ne smije vraćati k počelima staroga zakona „A sada, kad ste upoznali Boga ili bolje kad ste od Boga poznati, kako da se opet vratite k slabim i kukavnim počelima, kojima opet iznova hoćete da služite?“ I napokon čuvajmo se, da pošto nas je Krist oslobodio ne postanemo opet robovi u kući svojega Oca. „Dakle, braćo, nijesmo sinov od sluškinje, nego od slobodne kojom slobodom Krist nas oslobodi.“ (Svršit će se).



ISKRICE.

Crtica s bojnoga polja.

Piscu ovih redaka pripovijedao je neki vojnički svećenik ovo:

„U našoj četi bio je neki domobranac, koji je bio izvanredno savjestan a i veoma društven; osim toga bio je znanstveno izobražen i čestit u svakome pogledu. Od nekoga vremena opazili smo, da se uvijek javlja za noćnu službu, koja je tako pogibeljna. Ujutro pak, kad bi ga dnevna straža izmijenila, ne bi niti odmah došao kući, t. j. u skrovište, da se odmori, već bi ostao vani još nekoliko sati. Kako je njegove drugove mučila radoznalost, da bi saznali, zašto on to čini, kamo on to ide, dogovorili su se, da će ga „uhagjati.“ Napokokon su ga ipak jednom zatekli „pri djelu.“ Dobri čovjek je naime znao, da se na nekome brdu, jedan sat daleko od straže, svaki dan služi sv. misa, pa kako je htio, da joj pribiva, javio se uvijek za onu tako pogibeljnu noćnu stražu i prevalio hodajući sad uzbrdo, sad nizbrdo taj daleki put još prije odmora, ma da ga je tako bio potreban.“

Lijepoga li primjera! — Samo po sebi se razumije, da je taj čestiti čovjek tad megju svojim drugovima uživao još veći ugled.

*

Kolika sramota za mnoge, koji radi kakovagod razloga ili nikakova propuštaju sv. misu po nedjeljama i blagdanima!

Živa kadionica.

Jedan od revnih vojničkih svećenika naših piše svome prijatelju:

„Nedavno sam na veliku radost svoju dobio „ratnu pokaznicu u ratnome tabernakulu", pa sada svake nedjelje od 8 s. ujutro do 8 s. naveče u kojem strjeljačkom jarku obavljamo klanjanje. Kako se moji vojnici u bojnim linijama ne mogu sastati pred svetotajstvenim Isusom, jer se nijedan ne smije maknuti sa svoga mjesta, putuje dakle Gospodar neba i zemlje od jednoga skrovišta (unterštand) do drugoga te svagdje boravi po jedan sat. Jedne nedjelje, kad sam tako htio „izložiti Svetotajstvo", nijesam u cijelome jarku mogao dobiti žeravice, koje bi svakako morao imati, da okadim presv. Tijelo, jer u prednjim jarcima nije se smjela paliti vatra. Jedan se vojnik dosjeti, da će s pričuvnoga mjesta donijeti, što treba, pa ode brže s kadionicom onamo. Da prevali taj put, trebao je dakako prilično vremena, jer je pričuva bila dosta daleko od nas, a tako bi nam se skratio sat klanjanja. — Najednom, evo, jednoga od dobrih „strijelaca" naših, na dlanovima nosi lijepe žeravice! — Znao je, da će nam to trebati, pa se poskrbio, da je dobije iz jedne stražnje pozicije. Na naslagu pepela metnuli su mu ondje drugovi žeravicu, pa duvajući u nju uzdržao ju je živu. Sada klekne pred naš oltar u skrovište i podiže ruku, da mu žeravicu pospem tamjanom. Ganutljiva li prizora! „Živa kadionica!" — Skoro sam zaplakao, kad su se svijetli oblačići iz nje dizali prema presvetome Tijelu. — Čovjek sam sjajnih očiju gledao je u svoga Boga, pa mu se klanjao živom vjerom. „Nije ni bilo tako vruće!" znao je kasnije kazati svojim drugovima. U privatnome životu taj je čovjek veleposjednik, pa je u bojnim linijama već od god. 1914.



Sv. Terezija.

Otac joj je češće došao u pohode, pa kako je držao, da se ona još uvijek bavi nutarnjom molitvom, za koju je znalo i njega oduševljavati, naveo je razgovor na ovaj,

njemu tako mili predmet. Ta razmatranje baš već ga je tijekom pet ili šest godina unapregjivalo u duhovnom životu, te mu je pomoglo i do toga, da je u najvećim suprotivštinama svoju volju posve prilagodio Božjoj volji. Premda su njegovi pohodi bili kratkotrajni — bio je naime toga mišljenja, da se razgovorima gubi vrijeme — ipak je Terezija imala prilike, da mu očituje, te se ona već godinu dana više ne bavi razmatranjem. (Bilo je to god. 1541., kad joj je bilo 26 godina.) Dok je ona taj način molitve preporučivala drugima i radovala se uspjehu u tom pogledu, uzmicala je sama pred tom vježbom, pa se ispričavala i pred ocem svojim i pred sobom, da se ona ne usudi povratiti se k onoj svetoj povjerljivosti s Bogom, jer po njoj upoznaje svoje pogrješke. Druge, koje se ne bave nutarnjom molitvom, da su bolje od nje, pa da se i u duši ne trebaju mučiti kao ona; one su vedre i vesele, te uživaju i dopuštene radosti. Ako bi ona vršila nešto posebnoga, njezino bi nastojanje bilo samo oholost. K tome joj se čini, da se takova vježba protivi i sestrinskoj ljubavi. Živi li ona tako, kao što žive sve druge, to joj uzvraćaju ljubav i pomažu je u njezinim potrebama. Breme redovničkoga života i onako da je dosta teško za njezino slabo zdravlje, zašto bi si dakle nametnula još i breme nutarnje molitve, koja ne dopušta, da čovjek pred sebe gleda otvorenih očiju, već zahtijeva, da bude tako reći mrtav za ovaj život. Napose se ispričavala svojom bolesti. Ona je, isti a, svako jutro povraćala jelo, tek je poslije podne mogla uzeti nešto hrane, a mučila ju je i srčana bolest, no kasnije ipak o tome sama veli: „Moje isprike nijesu bile opravdane, jer za molitvu treba samo ljubavi i navike." Otac joj je megjutim ipak vjerovao, pa ju je veoma sažaljivao.

Najednom oboli i taj dobri otac, kojemu je sav uzoran život bio priprava za vječnost. Bolovao je samo nekoliko dana, no bolest mu je bila smrtonosna. Terezija dolazila bi iz samostana, da ga dvori, i premda je sama bila slaba i boležljiva, ipak joj je djetinja ljubav pomogla, da je mogla podnositi sve teškoće. Videći da će otac skoro umrijeti, tako se ražalostila, da joj se činilo, e će njegova smrt istrguuti joj dušu iz tijela. Uza sve to ipak je nastojala, da se svlada, pa svoju žalost nije očitovala izvana. Kako je otac volio da razmatra muku Isusovu, opominjala ga je češće na tu molitvu, i on je velike bolove svoje podnosio velikom strpljivosti. Pošto je primio Pos-

ljednju Pomast, dao je svojoj djeci još spasonosne nauke, molio ih je, da se za njega revno mole, da vjerno služe Bogu, pa da uvijek misle na to, kako je sve taština na ovome svijetu. Umro je blaženom smrti, pa je još na samrti žalio, što ne umire kao redovnik najoštrijega reda. Prije nego li je izdahnuo, ležao je tri dana u besvjestici, a probudivši se za čas iz nje izmoli apostolsko vjerovanje do polovice, onda preminu. Tko ga je gledao na odru, držao bi, da gleda lice angjela. Takovom su ga zaista mogli i nazvati poradi ljepote njegove duše i svetoga mišljenja njegova. Učeni dominikanac, o. Vincencije Baron, koji mu je bio ispovjednikom, rekao je poslije njegove smrti, te on drži, da je Don Alonzo ravno išao u nebo.

MALI VJESNIK.

Što možeš sve učiniti za duše u čistilištu? Mjesec studeni, u kojem se slavi na drugi dan spomen svih vjernih preminulih, cijeli nas opominje, da se posebice sjećamo duša u čistilištu. Dakle što ćemo učiniti? — Na Dušni dan prisustvovati svetim Misama i prikazati ih za duše pokojnika; taj dan smije svaki svećenik služiti tri sv. Mise. Osim toga taj ćemo dan (već od podneva 1. studenoga) češće pohoditi crkvu, da se pomolimo za duše u čistilištu i ondje molimo na nakanu sv. Oca Pape da uzmognemo dobiti potpune oproste za duše u čistilištu; toga naime dana (od podne 1. studenog i cijeli 2.) ako se ispovjedimo i pričestimo toliko puta možemo dobiti potpuni oprost za duše u čistilištu koliko puta pohodimo koju crkvu i molimo kako je malo prije spomenuto. — Inače takogjer oproste, što ih možemo dobiti prikažimo često za duše u čistilištu. — Ne propustimo dana, a da se barem kojim Očenašem ne bi sjetili duša u čistilištu. — Imademo li kakovu poteškoću podnesti, podnesimo je strpljivo i prikažimo za duše u čistilištu. — Osobito u ova teška vremena, koji može neka potrebnima pomaže i to namijeni dušama u čistilištu. — Prikažimo često sv. Misu za duše pokojnika. — Radimo tako, pa ćemo si u dušama čistilišnim steći prijatelje, koji će nas zagovarati kod Gospoda Boga.

Vlasnik: Samostan sestara milosrdnica.
Urednik: **Stjepan Gjanić**, duhovnik u samostanu sestara milosrdnica.
Tisak Nadbiskupske tiskare u Zagrebu.

ZAHVALNICE.

Klanjec. Od sve duše zahvaljujemo dragom i možnom našem nebeskom pomoćniku sv. Josipu na mnogima i premnogima milostima i pomoći, koje njegovim zagovorom svagda zadobih! Osobito mu bila ponizna hvala, što me je već odavna riješio teške bolesti u glavi!

Utecite se svi nevoljni djetinjim pouzdanjem Josipu — on vas zaista ostaviti neće!

Barica Bauer, učiteljica.

Unije. (M. Lošinj). Zapala sam u tešku bolest na nozi. Bol nije popuštala. Usred tih boli utekoh se devetnicom okrilju sv. Josipa, čvrstom odlukom, da ću se njemu na čast ispovjediti i pričestiti i sv. Misu dati odslužiti. Još nisam ni devetnicu svršila, kad eto bol popustila. Sada ozdravljena kličem puna zahvalnosti da bude časćen i slavljen u vijeke sv. Josip.

Marija Karčić.

Unije. (M. Lošinj). Više puta sam bila u kojekakvim neprilikama i potrebama. Svaki put sam se obratila k sv. Josipu moleći ga za njegovu pomoć i zagovor, i svaki put sam bila na njegov zagovor uslišena, pak ne mogu propustiti da se javno ne zahvalim tome moćnome zaštitniku i zagovorniku, kojega molim, da mi bude u pomoć uvjek u životu, a osobito u času smrtnom.

Marija Fučić.

Draga. Najljepše hvalim sv. Josipu na primitoj milosti, koju isprosih od Bož. Srca Isusova po njegovom moćnom zagovoru.

O. Margan.

Osim toga zahvaljuju presv. Srcu Isusovu, Majci Božjoj, sv. Josipu i sv. Antunu za razne milosti i darove: Antonija Kocijan, Lun; Kongreganistica, Zagreb; Lj. M., V.; Marica Petričec, Virje.